

Dziennik ustaw państwa

dla
królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVI. — Wydana i rozesłana dnia 13. października 1904.

Treść: (№ 117 i 118.) 117. Rozporządzenie, normujące stosunki handlowe i obrotowe z Włochami. — 118. Rozporządzenie, dotyczące uprzywilejowanego pod względem cłowym poboru naturalnych win białych do zaprawiania według ugodzonej stopy 6 zł. 50 ct. w złocie za 100 kg brutto.

117.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 13. października 1904,

normujące stosunki handlowe i obrotowe z Włochami.

Na zasadzie cesarskiego rozporządzenia z dnia 28. września 1904, Dz. u. p. Nr. 110, którym upoważniono rząd do uregulowania stosunków handlowych i obrotowych z Włochami, zarządza się, w porozumieniu z król. węgierskim rządem, co następuje:

I.

Postanowienia traktatu handlowego i żeglugi z Włochami z dnia 6. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 17 z r. 1892 wraz z artykułem dodatkowym, kartelem celnym, protokołem końcowym i innymi należącymi do nich załączkami pozostają — z wyjątkiem uchylonego postanowienia o winie, zawartego w protokole końcowym pod III, punkt 5 — i nadal w mocy.

II.

Stopy cłowe następujących pozycji ogólnej taryfy cłowej dla austriacko-węgierskiego obszaru cłowego z dnia 25. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 47, stosowane dotąd w traktatowym obrocie, zmienia się względnie uzupełnia w następujący sposób:

Nr. 14 a. Migdały, suche, w łubkach lub bez nich wolne.

Z Nru. 30. Orzechy laskowe, dojrzałe, suche, 100 kg 1 zł. w złocie.

Nr. 72. Oliwa, czysta, w beczkach, wężach lub pęcherzach, 100 kg 2 zł. w złocie. Olej siarczany wolny.

Nr. 77 a. Białe wina naturalne ze zbioru roku 1904 — w beczkach, do zaprawienia pod urzędowym nadzorem — sfermentowane do dwóch trzecich pierwotnej zawartości cukru, zawierające więcej anizeli $11\frac{1}{2}$ a nie więcej jak 15 objętościowych procentów alkoholu a 21 g lub więcej wolnego od cukru suchego ekstraktu na litr — dowożone z państw najwyżej uprzywilejowanych koleją przez lądową granicę państwa w czasie pomiędzy 15ym października i 31ym grudnia 1904 z warunkiem odprawiania przez główne komory we Wiedniu i Budapeszcie aż do łącznej ilości 450.000 centnarów metrycznych brutto, 100 kg brutto 6 zł. 50 ct. w złocie.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące wykonyania przytoczonego wyżej przepisu wydane będą osobnym rozporządzeniem ministerialnym.

Na ten sam okres czasu (od 15. października do 31. grudnia 1904) pozwala się na dowóz wina Marsala pod poprzednimi warunkami, w ilości 4000 centnarów metrycznych brutto, w beczkach, po zniżonej stope 7 zł. 50 ct. w złocie za 100 kg brutto.

III.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej w dniu 15. października 1904.

Franciszek Józef włr.

Koerber włr.

Wittek włr.

Hartel włr.

Giovanelli włr.

Welsersheimb włr.

Böhm włr.

Call włr.

Piętak włr.

118.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 13. października 1904,

dotyczące uprzywilejowanego pod względem cłowym poboru naturalnych win białych do zaprawiania według ugodzonej stopy 6 zł. 50 ct. w złocie za 100 kg brutto.

Na zasadzie zawartego w rozporządzeniu całego ministerstwa z dnia 13. października 1904, Dz. u. p. Nr. 117, postanowienia o cle od białych win naturalnych do zaprawiania w czasie od 15. października do 31. grudnia 1904, wydaje się w porozumieniu z królem węgierskim rzadem następujące szczególne postanowienia wykonawcze:

§ 1.

Naturalne wina białe zbioru roku 1904 w ilości nie przekraczającej 450.000 q brutto, uprawnione do uprzywilejowanego postępowania cłowego a przeznaczone do zaprawiania pod nadzorem urzędowym i dowożone koleją przez lądową granicę państwa w czasie od 15. października do 31. grudnia 1904 muszą być wyrobione ze świeżych winogron drogą fermentacji wysokowej, przyciem dozwolonym jest, by wina te przeszły poprzednio proceder, potrzebny do wyprowadzenia ich smaku i czystości.

Inne wina, jak również moszcz, wina zaprawiane (np. wino Wermul), moszcz zgęszczony, wina zagotowane etc. jakotęż wina, dowożone w innych zamknięciach niż beczki, wykluczone są od postępowania według stopy cłowej 6 zł. 50 ct. w złocie za 100 kg brutto.

Wina do zaprawiania, do których sztucznie dodano barwki, glicerynę, alkohol, kwas winny, cukier itp. nie mają prawa do uprzywilejowanego postępowania cłowego.

§ 2.

Dla kontroli zachowania limitu 450.000 q mają wszyskie nadchodzące przesyłki odprawiać główne komory we Wiedniu lub w Budapeszcie.

Każdy z tych urzędów może z reguły odprawić z podanego limitu połowę, to jest 225.000 q brutto. W razie gdyby częściowy limit jednego z tych urzędów miał się wyczerpać, pozwala się na dalsze ocianie w tym urzędzie za równoczesnym

odpisaniem z wolnego jeszcze limitu drugiego urzędu. W ostatnim przypadku ma jednak przegląd i nadzór wykonywać ten urząd, w którym przesyłkę oclono.

Każdy z tych urzędów prowadzić ma dokładny skorowidz (konto win) zgłoszonych každorazem do zaprawiania względnie pobranych ilości wina i uwidoczniać w nim každe rzeczywiście dokonane zaprawienie. Taksamo zapisywać należy ponownie przesyłki napowrót wywiezione lub oclone według autonomicznej stopy cłowej.

§ 3.

Wino do zaprawiania musi być dowożone bezpośrednio z kraju macierzystego, to znaczy, że nie wolno go składać w międzyczasie w innym kraju. Przesyłkom dowozowym towarzyszyć muszą te dokumenty przewozowe (listy przewozowe, konosamenty etc.), które są potrzebne do stwierdzenia powyższej okoliczności.

§ 4.

Wina, dla których żąda się uprzywilejowanego postępowania cłowego, nalezy natychmiast po nadaniu zgłosić w głównej komorze we Wiedniu względnie w Budapeszcie wyraźnie jako wino do zaprawiania, podając tak ciężar ich brutto jak i ilość litrów. Gdyby ocenie ich nie miało zaraz nastąpić, należy charakter ich jako wina do zaprawiania stwierdzić bezpośrednio przy złożeniu w urzędzie cłowym a strony żądać mają wystawienia pozwolenia poboru, uprawniającego je do uprzywilejowanego postępowania cłowego w granicach limitu po dzień 31. grudnia 1904.

Aby jednak stronom dać zapewnienie, że do wiezione wino rzeczywiście może być odprawione według cle uprzywilejowanego, mogą one zaraz po nadaniu wina do granicznej komory wnieść na jej ręce prośbę do głównej komory we Wiedniu względnie w Budapeszcie o wspomniane wyżej pozwolenie poboru. Na koszt stron mogą komory graniczne przesyłać te prośby wspomnianym głównym komorom także w drodze telegraficznej a te mogą je telegraficznie załatwiać. Komory graniczne mają komunikować tego rodzaju prośby głównym komorom we Wiedniu względnie w Budapeszcie wtedy dopiero, gdy się z towarzyszących świadectw rozbiór (obacz § 5, ustęp 3) przekonały, że rzeczywiście ma się do czynienia z winem do zaprawiania, odpowiadającym traktatowym warunkom, albowiem gdy w myśl § 5, ustęp 2 i § 6 pobrano próbki i przesłano właściwej stacyi doswiadczałnej, co na odnośnej prośbie winien urząd ze swej strony wyraźnie potwierdzić.

Przed nadaniem odnośnych odpowiedzi z urzędów cławowych we Wiedniu względnie w Budapeszcie można odprawiać przesyłki tylko na odpowiedzialność wysyłającego.

§ 5.

Przy oględzinach winien się urząd cławowy przed wszystkiem tylko o tem przekonywać, czy wogół ma do czynienia z białem winem.

Celem stwierdzenia ułożonych traktatów jakościowych właściwości wina, zgłoszonego do zaprawiania, należy z reguły przesłać próbki do c. k. chemiczno-rolniczej stacji doświadczalnej we Wiedniu względnie do królewskiego rzadowego instytutu chemicznego w Budapeszcie; zakłady te mają się przekonywać także i o tem, względnie po przekonaniu się potwierdzić także i tę okoliczność, że chodzi o wino ze zbioru roku 1904.

Przesyłek, którym towarzyszą należycie wystawione świadectwa rozbioru (dodatek) rzadowych lub rzadownie upoważnionych zakładów zagranicznych, nie trzeba — z wyjątkiem przypadków wątpliwych — poddawać ponownemu rozbiorowi a szczegóły w tych świadectwach zawarte są dla urzędów cławowych miarodajne.

Zakłady, upoważnione do wystawiania takich świadectw, oznaczają we wzajemnym porozumieniu odnośnie rządy i podadzą je do wiadomości urzędów cławowych.

§ 6.

Z przesyłek, wchodzących bez świadectw rozbioru, należy pobrać dwie próbki przeciętne po 1 litrze. W tym celu pobiera się z każdej beczki ilość jej zawartości za odpowiadającą. Próbki te pobiera się z poszczególnych beczek po odpowiednim wymieszaniu wina zapomocą lewara lub pipety, wlewa je następnie do zupełnie czystych, suchych flaszek, zakorkowuje szczerle i zabezpiecza pieczęcią urzędu i strony oraz zaznacza na flasze kraj macyrzysty i daty dokumentu cławego.

Jedną z tych próbek przesłać należy do chemicznego zbadania, a to, jeżeli wino odprawia główna komora we Wiedniu c. k. chemiczno-rolniczej stacji doświadczalnej we Wiedniu, względnie, jeżeli je odprawia główna komora w Budapeszcie, do rzadowego instytutu chemicznego w Budapeszcie. Drugą próbkę przechować ma komora przez sześć miesięcy.

W przypadku pobrania próbek w myśl §u 4, ustępu 2 już przez komorę graniczną, winny zakłady badania wywody rozbiorów celem ewentualnego wystawienia pozwolenia poboru przesyłać

wprost głównym komorom we Wiedniu względnie w Budapeszcie i powołać się przytem na odnośne pisma komór granicznych.

Na życzenie strony można przesyłki, z których próbki przesłano stacy doświadczalnej, odprawiać jeszcze przed nadaniem opinii tych zakładów, jeżeli strona da zabezpieczenie ogólnego wymiaru cławowego w wysokości 20 zł. za 100 kg i ewentualnej kary dochodowo-skarbowej.

Stacy doświadczalne mają wedle przyjętych w nauce zasad stwierdzić, czy się w danym przypadku ma do czynienia z winem ze zbioru roku 1904, odpowiadającym wymogom prowizorycznego układu.

§ 7.

Z przesyłek, którym towarzyszy mają świadectwa rozbioru, winna próbki pobrać w miejscu wysyłki osoba urzędowa (komora, konsulat, zakład badania, miejskowa władza polityczna lub rzadownie upoważniony notaryusz), zabezpieczyć ich tożsamość przez odpowiednie opieczętowanie i z podaniem dat tożsamości, przytoczonych w dodatku (świadectwo rozbioru) pod I przesłać je bezpośrednio jednemu z zakładów badania, upoważnionych do rozbioru.

Wymienione wyżej osoby urzędowe opieczętować mają także wszystkie otwory w beczkach, nie wyłączając ewentualnych dziur wierconych, o ile średnica tych ostatnich przekracza 7 mm. Beczki, u których stwierdzono tego rodzaju otwory niezabezpieczone, nie mogą być odprawione według uprzywilejowanej stopy cławowej.

Komory winny się również przekonywać, czy założone zagranicą pieczęcie odpowiadają zawartym w świadectwie rozbioru datom co do zamknięcia.

Jeżeli w przesyłkach wina znajdują się poszczególne beczki, u których pieczęcie są uszkodzone lub u których na odcisku pieczęci nie można odczytać firmy organu pieczętującego, natenczas przyjąć należy świadectwo rozbioru za podstawę uprzywilejowanego odprawienia całej przesyłki tylko w takim razie, jeżeli urząd odprawiający nabierze przekonania, że uszkodzenie pieczęci lub nieczytelność odcisku pieczęci pochodzi z przypadku podczas przewozu.

Przy cławem odprawianiu takich przesyłek wina, których poszczególne beczki nadeszły z uszkodzeniami lub nieczytelnymi pieczęciami a co do których urząd cławowy nie nabrał przekonania, że uszkodzenie pieczęci u beczek względnie nieczytelność odcisków pieczęci tylko z przypadku podczas przewozu pochodzi, należy po stwierdzeniu zgodo-

ści przesyłki ze świadectwami rozbioru, uznanemi za należyte, odprawić beczki z nieuszkodzonemi pieczęciami bezzwłocznie według uprzewilejowanej stopy cławowej; natomiast z beczek z uszkodzonemi pieczęciami pobrać należy, w myśl podanej wyżej wskazówki, próbki celem zbadania ich przez powołane do tego zakłady doświadczalne we Wiedniu względnie w Budapeszcie i przesyłać je tym zakładom natychmiast w sposób przepisany. Jeżeli wynik tego badania jest dla strony korzystny, natenczas postąpić należy z tyni beczkami tak, jak gdyby uadeszły z nieuszkodzonemi pieczęciami, w przypadku przeciwnym są beczki te od uprzewilejowanego postępowania cławowego wykluczone.

§ 8.

Urząd cławowy może odprawiać wino na podstawie doręczanych mu lub żądanych przezeń świadectw rozbioru po dzień 31. grudnia 1904 według stopy 6 zł. 50 ct. w zlocie. Wino to pozostać ma jednak aż do chwili rzeczywistego zaprawienia pod urzędowym nadzorem.

§ 9.

Po należycie przeprowadzonym oceniu nie musi być wino złożone w magazynie urzędu cławowego; znane i zaufania godne strony mogą składać oczne wino w zatwierdzonych urzędownie domach składowych lub magazynach prywatnych wewnętrz obszaru cławowego pod urzędowem zamknięciem, w którym to celu przekazać należy wino pod urzędowym nadzorem do tych składow i uwiadomić właściwy powiatowy zarząd nadzoru straży skarbowej celem uskutecznienia urzędowego zamknięcia wspólnego.

Miejsce złożenia wolno zmieniać tylko za zezwoleniem głównej komory we Wiedniu względnie w Budapeszcie.

Prócz win do zaprawiania można w tych samych magazynach składać także i inne wina beczkowe pod tym warunkiem, że pierwsze z nich złożone będą w oddzielnej przestrzeni i trzymane pod urzędowemi pieczęciami.

§ 10.

Na osobne żądanie wolno głównym komorom we Wiedniu względnie w Budapeszcie w tych przypadkach, w których zachowanie powyższych przepisów natrafia na znaczne trudności, przyznawać od przypadku do przypadku ulgi pod względem kontroli a zwłaszcza pod względem złożenia, a to za odpowiedniem zabezpieczeniem skarbowem.

§ 11.

Każda manipulacja z winem, złożonem w urzędowem zamknięciu, dozwolona jest tylko pod urzędowym nadzorem.

Za dopuszczalne manipulacje uważa się tylko te czynności, których wymaga konserwacja wina (wyłączając zaprawianie alkoholem), jakotż dopełnianie i przelewanie beczek, o ile się manipulacje te przedsiębierze wyłącznie z winami, które w celu zaprawienia z cławowym przywilejem pobrano a jeszcze nie zaprawiono.

Pod względem uwzględniania zaniku (Kalo) z urzędu obowiązują ogólne przepisy.

§ 12.

O každem odstępstwie pobranego z cławowym przywilejem wina do zaprawiania na rzecz innej osoby drogą sprzedaży etc. uwiadomić należy urząd cławowy, który wino to ma w ewidencji a zmianę właściwego zapisać w koncie win. Do každego takiego zapisu dołączyć należy pisemną deklarację nowonabywcy, tej treści, że się poddaje wszystkim warunkom i przepisom nadzoru, przepisanym dla uprzewilejowanego poboru win do zaprawiania.

§ 13.

Zaprawienia winem, pobranem z cławowym przywilejem dokonać należy najpóźniej do 31. grudnia 1906.

O zamierzonem zaprawianiu, jakotż o každej manipulacji z winem, pobranem z przywilejem cławowym, uwiadomić należy co najmniej na 24 godzin przedtem ten organ skarbowy (urząd cławowy, straż skarbową) w którego ręku spoczywa nadzór, a to celem zdjęcia zamknięć urzędowych i nadzorowania zamierzonych czynności. W zgłoszeniu tem należy także wymienić ilość litrów wina, które ma być do zaprawienia użyte.

Na żądanie i koszt własny może strona zaprawiać także poza obrębem wspomnianych w §ie 9 przestrzeni składowych, w którym to przypadku musi być wino przewiezione na miejsce zaprawienia pod urzędowym nadzorem.

§ 14.

Zaprawienie wtedy ma miejsce, jeżeli przeznaczone do zaprawienia wino swojskie (to znaczy będące przedmiotem wolnego obrotu) zmiesza się z winem do zaprawiania w ilości nie przekraczającej 60 procentów zamierzonego roztworu.

Najmniejszą ilość wina zagranicznego, które ma być naraz użyte do zaprawiania, oznacza się na 1 hektolitr.

O każdym zaprawieniu uwadamiać należy bezwłocznie główną komorę we Wiedniu względnie w Budapeszcie, podając dokładnie użytkę do zaprawienia ilość w litrach; urzędę te winny dokonane zaprawienie uwidocznić w koncie win.

Po dokonanem zaprawieniu może zaprawione wino przejść już bez przeszkód do wolnego obrotu.

§ 15.

Jeżeli się wina, pobranego do zaprawienia, w ciągu przepisanego okresu (to jest do dnia 31. grudnia 1906) do tego celu nie użyje, wymierzyć należy od niego tak jak od ewentualnych nieusprawiedliwionych ubytków cło dodatkowe (różnicę brakującą do stopy autonomicznej). Przy obliczeniu cła dodatkowego wziąć należy za podstawę wagę celną w stosunku 100 litrów = 117 kg brutto.

§ 16.

W przypadku ponownego wywozu wina do zaprawiania, pobranego z przywilejem cłowym, mają pod względem restytucji dla zastosowania obowiązujące w tym względzie przepisy, według których od towarów, pozostających pod nadzorem cłowym, można zwracać cło dowozowe przy ponownym wywozie.

Wagę celną wina, które się nie znajduje już w oryginalnych beczkach, bada się analogicznie według postanowień § u 15.

§ 17.

Zwyczajne koszta ewentualnego badania próbek wraz z ich przesyłką oraz koszta urzędowego nadzoru i kontroli zaprawiania ponosi strona.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej w dniu 15. października 1904.

Böhm wlr.

Call wlr.

Giovanelli wlr.

Świadectwo rozbioru

białego wina do zaprawiania ze zbioru roku 1904, przeznaczonego do importu do Austro-Węgier według zniżonej stopy cłowej 6 zł. 50 ct. w złocie, na podstawie próbki, pobranej przez w dniu (data) i przesłanej do (nazwa zakładu doświadczalnego).

I. Daty służące do kontroli tożsamości *).

1. Nadawca
2. Miejsce nadania
3. Nazwisko i miejsce zamieszkania odbiorcy (rubryka ta może także pozostać niewypełniona)
4. Kraj macierzysty, ewentualnie gatunek wina
5. Napis pieczęci na flaszce z próbką i potwierdzenie, że jest w stanie nienaruszonym
6. Ciężar brutto przesyłki kg, zawartość netto litrów.
7. Ilość beczek
8. Znaki i pieczęci na beczkach

II. Wyniki badania.

Skład wina:

- a) Rzeczywista zawartość alkoholu obj. %;
- b) Cukier (jako glikoza) gr, w litrze odpowiadający objętość % alkoholu **);
- c) Wolny od cukru wyciąg suchy gr w litrze;
- d) Obliczona łączna zawartość alkoholu (suma b + a) obj. %;

Wino to nie zawiera więcej jak 2 gr siarczku potasowego na litr.

III. Wnioski.

Badane wino odpowiada warunkom, przepisany w traktacie dla uprzewilejowanego cłowo dowozu wina do Austro-Węgier, gdyż

- a) dwie trzecie pierwotnej zawartości cukru uległy fermentacji
- b) jest zupełnie sfermentowane i zawiera więcej niż 11,5 a nie więcej jak 15 obj. % alkoholu, tudzież 21 gr, względnie więcej zredukowanego wyciągu suchego na litr.

Wino to nie zawiera żadnych obcych domieszek, wpływających na woń lub smak jego. Taksam nie można w nim w drodze chemicznej wykazać domieszki alkoholu, cukru, zagotowanego moszczu, gliceryny itp.

Nie można było dalej odkryć żadnych śladów domieszki kwasu salicylowego lub sakecharyny.

Wino w mowie będące wyrobiono drogą fermentacji ze świeżych winogron a zawiera ono tylko takie składniki, które się napotyka we winach naturalnych i które są im właściwe. Ilości poszczególnych składników i wzajemny ich stosunek we winie są takie, jakie się z reguły spotyka u naturalnych win ze zbioru roku 1904 w oznaczonym kraju ich pochodzenia.

Ogólny wynik badania nie daje żadnej podstawy do powątpiewania o naturalnej prawdziwości tego wina, odpowiadającego wszystkim warunkom wina do zaprawiania.

Data:

Podpis:

*) Szczegóły pod I wymienione, z wyjątkiem owego pod I. 5, odpisać należy z etykiety flaszki z próbką lub z towarzyszącego jej pisma.

**) Niesfermentowany cukier (gr w litrze) przerachowuje się na objętościowe % alkoholu dzieląc ilość cukru przez 16.